Bindea în viața de toate zilele...

Primii pași. Nervii care își fac de cap. Să te ferească Dumnezeu de halfii polițiști!... Flirturi, poezii și plimbări sub ciar de lună. La ce visează un footballist... „Domnul inginer"

Bindea, la vârsta de 6 luni, avea temperament

Bindea în viața de toate zilele...

Pachetul acesta de nervi, omuleţul acesta de fier; puiul acesta de drac, care a dăruit arenelor noastre de sport, silueta cea mai pitorească, apariția cea mai sgomotoasă și temperamentul cel mai neînfrânat...

Un copil...

Un nebun...

Un deliciu...

Zeci de mii de ochi i-au admirat elanul, vigoarea de luptă, pasiunea victoriei și perseverența efortului...

Zeci de mii de ochi s'au amuzat privindu-i giumbușlucurile, driblingurile, nervozitatea, furia și supărarea...

Luat pe de-antregul, cu calitățile sale fascinante și cu defectele sale, care nu sunt totuși decât expresia unui splendid dinamism și a unei combativități excepționale, Silviu Bindea reprezintă exemplul cel mai desăvârșit al atletului, chemat să cultive pe arena de sport religia supremă a spectacolului: însuflețirea...

. . . .

Marți, în ajunul matchului cu Venus.

In camera 30 a hotelului Esplanade, unde-l găsesc și pe av. Gigi Demetriu, secretarul domnului Octavian Goga, — ripensist, în general și admirator în special al lui Bindea, — tumultuoasa extremă dreapta a Ripensiei îmi împărtășește începuturile carierei sale.

— Footballul am început să-l joc la Cluj, de unde sunt orginar și unde mi-am făcut studiile: Seminarul Pedagogic Universitar...

Cred că primele bâjbâeli prin football le-am făcut prin clasa I-a secundară, remarcându-mă dela început, ca un jucător de talent. In clasa III-a, de-altfel, am fost selecționat centru înaintaș în echipa liceului și asta nu însemna un lucru tocmai de lepădat, pentrucă liceul nostru era grozav în materie de football... Campion...

Intr'una din zile, la un match decisiv jucat împotriva liceului Barițiu, — după cum vezi, o adevărată rivalitate Oxford—Cambridge, — am marcat trei goaluri și am fost remarcat de Romul Gimon, managerul «României», care m'a luat în echipa de juniori a grupării sale...

Asta se întâmpla în 1929...

In echipa I-a a României, jucau atunci: Sepi, Chifor, Sfera, Deheleanu, etc. iar postul de extrem dreapta era deținut de Szekelly, care nu prea făcea furori pe aripa sa. In privința asta, Macabi, cred că este gata să mă confirme...

Protejatul lui Sepi

După ce am jucat un an în rândurile juniorilor, în care timp am câștigat campionatul, grație protecției lui Sepi, am fost promovat în echipa primă, ca extremă dreapta și am debutat într'un match împotriva «Muncitorilor», pe cari i-am învins cu 7—1. Patru goaluri a marcat Sepi și trei eu...

După câteva săptămâni eram selecționat în echipa Clujului, care juca împotriva Oradiei, iar după alte câteva săptămâni, deși aveam contra-candidat pe Glanzman, eram ales în reprezentativa Ligii de Nord și învingeam cu 3—0 selecționata Vestului în finala cupei «Carol». Două goaluri am marcat eu și unul Sepi...

— Cât timp ai jucat la România?

— Doi ani. Din când în când eram însă împrumutat și «Universității»...

— Și când ai trecut la «Ripensia»?

— In 1932, cu prilejul unui match Ripensia—România, terminat la egalitate: 4—4. Era un rezultat senzațional: primul match nedecis al Ripensiei.

D. ing. Balaci a stat de vorbă cu tata, — care e funcționar la chestura Clujului, — l-a convins că e bine să urmez Politechnica la Timișoara și așa am ajuns la Ripensia.

Debutul, sub culorile Ripensiei, mi l-am făcut într'o partidă cu Unirea, din Alba Iulia, pe care am învins-o cu 5—1. La început, nu prea mă acomodam cu partenerii nei dela Ripensia și jucam numai câte o repriză, fiind înlocuit apoi cu Beke. Ghiața s'a rupt într'un match cu «Vulturii» din Lugoj, pe care i-am învins cu 12—0...

Am băgat atunci vreo 5 goaluri și am rămas titular.

— Când ai îmbrăcat pentru prima oară culorile naționale?

— In matchul România—Austria (amatori) jucat la Linz. Am câștigat atunci cu 1—0, prin goalul marcat de Ronay. In acelaș an, 1932, a luat ființă și Divizia Națională și Ripensia a cucerit campionatul.

Graiul superlativelor

— Care este, bineînțeles, după impresia dumitale, cea mai bună partidă pe care ai făcut-o în carieră?

— Cred că, la Budapesta, în fața selecționatei Hungaria—Ujpest...

— ...când am avut plăcerea să te văd și eu...

— ...am făcut o partidă mare. In echipa României am jucat foarte bine în matchul câștigat cu 5—1 împotriva amatorilor unguri.

In schimb, cel mai greu match cred că l-am susținut în fața Cehoslovaciei, la Trieste, când regret că am fost bolnav.

Vrei și alte superlative?

Cel mai frumos match la care am participat a fost o întâlnire Ripensia—C. A. O., pe care noi am câștigat-o cu 5—1, dar pe care tot atât de bine ar fi putut s'o câștige și C. A. O. Dar ce joc! Matchuri grele, sub culorile Ripensiei, sunt cele cu Venus. Inclusiv, probabil, cel de mâine.

— Când joci mai bine: când echipa d-tale e în avantaj, sau când este condusă?

— A fost o vreme când adversarii noștri ne marcau primul goal și apoi noi câștigam cu cea mai mare ușurință. La Cernăuți am fost conduși la pauză cu 1—0 și am câștigat cu 8—1. La Bacău, bare-mi, dela 0—1 am ajuns la 12—1.

In general, joc mai bine când Ripensia este în avantaj. Joc mai puțin nervos...

— ...Și nu te iei la harță cu adversarii.

— Și nu mă iau la harță cu adversarii, așa cum zici dumneata. Niciodată nu provoc eu însă, ci întotdeauna sunt acela care răspunde. Cel mult se poate spune că nu uit să răspund... Asta, da...

— Fiindcă ne găsim la capitolul acesta al... intemperiilor dumitale nervoase, spune-mi, Binduț, cum a devenit cazul cu Theil, de ți-ai atras urgia oficialității?

— Să lăsăm chestia asta...

— Dece s'o lăsăm? Dimpotrivă: s'o limpezim. Intrebarea mea și faptul că răspunsul dumitale va fi citit de atâtea mii de oameni, îți oferă un admirabil prilej de a arăta opiniei publice, pe aspectul lor adevărat, cum s'au petrecut faptele care ți-au adus năpasta unei suspendări de șase luni de zile... L-ai lovit, într'adevăr, pe Theil?

— Nu l-am lovit, dragă... Pe cuvântul meu de onoare. Și ăsta mi-e necazul: că nu l-am lovit barem pe hoțomanul ăsta, care și-a câștigat o tristă celebritate cu arbitrajele sale nerușinate...

Suspendarea, crede-mă, am căpătat-o pe gratis. In definitiv, acum, din moment ce am fost grațiat, — și a fost singura primă pe care am primit-o în matchul România—Ungaria, — ași putea spune: da, domnule, l-am lovit pe Theil și regret.

Eu sunt însă sincer și spun adevărul: nu l-am lovit și-mi pare rău...

Și acum să-ți povestesc cum s'au petrecut lucrurile. Dar să fie al dracului ăla care minte!

In primul rând, trebuie să-ți spun că mă găseam atunci într'o poftă de joc teribil. Mă știi pe mine: când nu mi-e a joc, întâmplă-se orice s'ar întâmpla, nu sunt bun de nimic. Nu mă duc la minge, nu interceptez passele, centrez prost și în silă, însfârșit, sunt o nenorocire. Adică, așa cum scrieți dv. gazetarii...

In schimb însă și când intru pe teren cu dor de joc, apoi până la flueratul final lupt din toate puterile mele.

In matchul cu Unirea Tricolor, cum îți spuneam, am intrat pe teren cu poftă de joc cum nu mai avusesem de multă vreme. Era sfârșit de campionat, Unirea Tricolor era ultimul obstacol al nostru în drum spre titlu, astfel că țineam să tăiem apa dela moară acelora care mai nădăjduiau ceva dela incertitudinea balonului rotund...

Incepe jocul. Ripensia domină, eu mă comport bine și în minutul 20, scap pe tușe și marchez un goal. Imediat, în replică, Unirea Tricolor trece la un joc dur. Cârjan face fault, Florea îl imită, Steinbach se molipsește și mă îmbrâncește în clipa când mă pregăteam să trag în goal, mă rog, începuse să se joace... «bărbătește».

La un moment dat, imediat după faultul pe care mi-l făcuse Steinbach, se produce un corner la poarta Unirii Tricolor. Bate Dobay, eu sar la minge și îl lovesc pe Cârjan...

— A fost neintenționat?

— Să spun asta m'ar bate Dumnezeu... A fost cu puțină intenție... Tot îmi dăduse o palmă Cârjan la București, ce mi-am zis: corner, este, învălmășeală este, hai să nu rămân dator. Și l-am atins nițeluș cu cotul...

Arbitrul m'a văzut, a venit întins la mine și mi-a făcut semn să ies afară.

M'am supărat. Nu e vorbă că și publicul a început să vociferez împotriva deciziei.

— Cum, d-le arbitru, pentru asta mă dai afară din joc?

— Hai, marș afară, mi-a strigat Theil...

Acum, fă și dumneata socoteala: supărat eram că mă dăduse afară, mai primesc și «marș»-ul ăsta. M'am repezit la arbitru și... Și nimic. Am început să bat cu picioarele în pământ. Atât am făcut. Și pe chestia asta am luat o suspendare de șase luni de zile...

Noroc că am jucat bine împotriva Ungariei și am fost iertat de cea mai mare parte din pedeapsă...

— Trebuie să recunoști însă că ești foarte nervos...

— Asta, nu contest. Până să-mi dau eu seama cum stau lucrurile, nervii mi-o iau înainte și îmi produc multe buclucuri...

Halfii polițiști...

— Am observat, cu deosebire, Binduț, că te enervezi când ai de partea dumitale un half care nu face altceva decât să se ocupe de... afacerile dumitale...

Bindea schițează un gest de dispreț:

— Vai, dar halfii ăștia polițiști sunt jucătorii cei mai mediocri. Cei mai reduși. Un half mare, un half adevărat, ăla nu se ține scai de un singur om, ci ia parte la desfășurarea întregului joc și intervine în tot momentul când echipa lui este în pericol...

Personal, furnizez un joc mai bun când am în fața mea un half în adevăratul sens al cuvântului. Asta e și explicația că joc bine în partidele internaționale, — încăodată, subliniez: e vorba de performanța mea personală, — și nu reușesc mai nimica în cine știe ce fleac de match de campionat, în care sunt păzit de unul din halfii ăștia polițiști.

— Dragă Binduț, eu te-am întrebat însă altceva. Te-am întrebat dacă e adevărată impresia mea că soiul ăsta de halfi, te enervează?

— Dacă mă enervează? Imi vine să-i omor... Nu râde. Spune și dumneata, cum să nu te scoată din sărite unul căruia puțin îi pasă de desfășurarea jocului și are el ce are cu tine. Iți vine să înebunești și la un moment dat te miri că nu-i spui: «dar mai du-te dracului, dom'le și pe partea cealaltă că m'ai plicitisit!...

Soldatul Bindea

Binduț e sincer: Iși spune omul oful așa cum este. Numai să nu-l coste mărturisirea asta! Parcă-i văd pe Vintilă și Brandabur cum râd pe sub mustață când citesc aceste rânduri...

— Să-i lăsăm pe halfii ăștia... scârboși și să trecem la backi... Cu cine ai avut mai mult de furcă? Pare-mi-se că te-ai ciocnit mai mult cu Albu, partenerul dumitale din echipa națională...

— Este părerea greșită a unora că cu Albu am ce am și viceversa. Noi însă suntem prieteni. Că pe terenul de sport nu ne facem concesii unul altuia, e normal; eu joc la Ripensia, el joacă la Venus. Unde am ajunge dacă am practica footballul pe considerațiuni de rudenie și de prietenie. Aici voiu deschide o paranteză, pentru a lua apărarea colegilor mei minoritari din echipa națională, împotriva cărora se pornesc din când în când campanii pe tema absurdă că n'ar lupta cu destul avânt sub culorile naționale.

Pe plaja Mării Nordului, în Olanda. Dela stânga la dreapta: Burger, Schwartz, (pe bicicletă), Beke, Hrehush, Deheleanu (pe bicicletă) și Bindea

E o mare naivitate și în acelaș timp o jignire nemeritată a băeților, care, te rog să mă crezi, muncesc în timpul matchului cu tot atâta ambiție, cu tot atâta elan și cu tot atâta pasiune, ca și mine, ca și Ciolac, Schileru, Sepi și ceilalți români neaoși din echipa națională.

Chesiunea, dealtfel, nici nu are ce căuta pe făgașul patriotic. Când e pe teren, jucătorul nu mai ține seama de nimic. Poate să joace și împotriva fratelui său și nu-l cruță. Nici nu-ți poți închipui cât de fantastic este orgoliul jucătorului...

Cel mai dur fundaș

— Ia spune-mi acum, Binduț, care este cel mai dur back pe care l-ai întâlnit, sau mai bine zis l-ai... simțit până acum?

— E Csajka dela Amefa. Cu ăsta, greu o scot la capăt. Mai cu seamă la Arad. E foarte brutal, individul, și chiar când nu-ți face un fault după toate cerințele regulamentului, îl simți ori de câte ori ai nenorocirea să te ciocnești cu el...

— Numește-mi, acum, și pe cel mai bun back pe care l'ai avut în fața dumitale...

— Incontestabil: e Sesta.

— Dar cel mai bun jucător român?

— Bodola. Dar te văd că zâmbești. Dece?

— Fiindcă mi-am adus aminte că și el te-a numit pe dumneata în fruntea jucătorilor români...

—Ar însemna, deci că-mi plătesc polița... De aceea zâmbeai, vasăzică. Nu, nu e vorba de nici o poliță. Bodola este de departe cel mai bun jucător de football din România. E un adevărat as. Și e și teribil de cavaler și de simpatic băiatul ăsta... Personal, trebuie să mai adaog că am avut în el cel mai bun partener pe partea dreaptă. In matchul cu Ungaria să fi fost Schwartz lângă Dobay și Bodola lângă mine, multe se mai întâmplau. Nu știu dacă mai pupau ungurii victoria, cu toată înlesnirea pe care le-a făcut-o Pavlovici...

— Ce sporturi mai practici?

— In primul rând trebuie să te informez că dețin brevetul atletic pentru 5 probe: la greutate, la săritura în înălțime, la săritura în lungime, la 100 metri și la 1.500 metri. Bare-mi la lungime, ating 6,40 metri. Nu sunt departe de Ionescu Crum, după cum vezi...

Alte sporturi? Patinajul... Tennis-ul... Flirt-ul...

Sentimental...

— Apropo, am auzit că ești foarte... fript în materie sentimentală. Iți merge o poreclă de... crai ce nu s'a mai pomenit... Așa o fi?

— Așa e, intervine Gigi Demetriu. Deviza lui e: «nu te lăsa»... Și mai are una, pe care ai auzit-o și, probabil, și în comedia «La iarbă vrede», care s'a jucat pe vară la grădina «Marconi»: «încercarea moarte n'are»...

Bindea protestează.

— Nu asculta ce spune Gigi. Mă amuză flirturile, îmi plac seratele, îmi place dansul, dar nu sunt un Cassanova. Mă dau în vânt mai cu seamă după preliminariile dragostei. După o plimbare sub lună... După un bilețel roz... După o poezioară. Cu partea practică și cu... artistele de revistă e Dobay.

Academistul Bindea și... violonistul Dobai

— Dacă n'ai fi fost footbalist, ce carieră te-ar fi atras?

— Ași fi vrut să fiu inginer. In vremurile adolescenței, ăsta a fost visul meu. Imprejurările au vrut însă altfel și nu știu dacă trebuie să le rămân recunoscător. Nu uita că se termină odată și odată cu footballul... Și pe urmă...

— Acum, ești funcționar pe undeva?

— Da, sunt funcționar la primăria orașului Timișoara...

— Și, aproximativ, ce venit ai pe lună?

— Vre-o 10.000 lei. Natural, punctul pe... «i» îl pun primele. De ele depinde venitul meu lunar. Iată, acum, după matchul cu Ungaria, deși am luptat din răsputeri și deși am scos o performanță extrem de onorabilă, n'am primit primă decât 1000 lei. De-altfel, am citit câteva rânduri ale dumitale foarte juste în această chestiune. E, într'adevăr de necrezut că poate dăinui o asemenea concepție: noi să jucăm, să muncim, să ne punem viața în pericol și banii să-i ia Federația... Și încă pe toți!

—Care a fost cea mai mare primă pe care ai câștigat-o vreodată?

— Cel mai mult am luat la Balcaniada din 1933, dela Onef: 18.000 lei. O sumă frumușică, — nu?...

— Și ce faci cu banii? Ești cheltuitor?

— Nu arunc banii pe gârlă. Nu sunt cheltuitor. Nu sunt însă nici cărpănos. Imi place să-mi trăiesc viața cumsecade și să nu-mi îngrop sufletul în fel de fel de meschinării...

Un optimist

— Ești optimist în materie de matchuri?

— Sunt omul cel mai optimist de pe lume. De geaba vei încerca dumneata să mă convingi că în matchul de mâine, Venus are prima șansă, pentrucă la noi lipsește Burger și la ei joacă Humi, eu intru pe teren încredințat că nu pierdem matchul...

E inutil, prinurmare, să mai subliniez că sunt tot atât de sigur că Ripensia va câștiga și anul acesta campionatul național, deși în loc de finishul Ripensiei a început să iasă vorba despre finis-ul Ripensiei, precum deasemenea a fost aruncat verdictul că suntem o echipă bătrână...

Bătrână, dece?

Ascultă numai vârstele:

Dobay: 26 ani.
Schwartz: 26 ani.
Beke: 24 ani.
Ciolac: 28 ani.
Burger: 29 ani.
Kotormani: 23 ani.
Pavlovici: 23 ani.
Gall: 20 ani.
Deheleanu: 26 ani.
Chiroiu: 26 ani.
Bindea: 23 ani.

Singur Hoksary trece de 30 ani.

Pentrucă jucăm însă de mult timp împreună, lumea a început să ne țină mainte și să ne... îmbătrânească. Dar lasă că se va vedea la finalul campionatului cine este bătrân și cine nu e...

— Binduț dar ești ripensist sută în sută!

— Firește că sunt. Nicăeri, ascultă-mă, nu cred să existe o grupare cu un sentiment atât de desvoltat de camaraderie ca la Ripensia și cu o atmosferă atât de reconfortantă. Publicul nu ne cunoaște decât depe teren. El nu are de unde să știe toată frumusețea de sentimente care a făcut rod îmbelșugat în sânul clubului nostru...

Eu am avut oferte să plec dela Ripensia. Și oferte, nu glumă. Hungaria s'a arătat dispusă să mă angajeze împreună cu Sepi, iar Juventus din Torino mi-a oferit un salariu de 6000 lire pe lună. Aproape 60.000 lei!

Am rămas însă la Ripensia. Și aici rămân.

— Cum îți petreci ziua la Timișoara?

— Până la prânz sunt ocupat la birou. După amiază, dacă n'am antrenament, mă odihnesc... Iar seara, mă duc la un cinematograf, la un teatru, sau caut undeva o partidă de rummy... Imi place foarte mult jocul ăsta.

— Ai vedete preferate în lumea teatrului și a cinematografului?

— Dintre actrițele de teatru, cel mai mult îmi place Leny Caler, care cred că este cea mai mare comediană a teatrului românesc... Dela revistă îmi place Olga Solomoneanu, nu-mi displace cuplul Marga și Didona Rădulescu, mai trag cu coada ochiului și după Lulu Nicolau. Ca omul...

Pe pânză, simpatiile mele sunt: Stan și Bran, Harry Baur și Ginger Rogers. Ca femeie, Joan Harlow e la locul întâi...

— Primești scrisori din rândurile publicului? Pentrucă, în definitiv, și dumneata ești o vedetă.

— Am primit foarte multe scrisori. Și cadouri. Cel puțin ori de câte ori vin în București, primesc câte ceva dela admiratori și dela admiratoare: o cravată, o pereche de butoni, un ceas...

O dorință...

Un singur lucru n'am primit încă și tocmai ceeace țin eu mai mult...

— O brichetă?

— Am primit și brichete. Ceeace doresc eu, e altceva: o mașină...

— O mașină... veritabilă?

— Veritabilă, firește. Un Citroen. Un Ford... Un Opler... Ce-o fi. Mașină să fie... Și când mă gândesc că jucătorii italieni au primit din partea lui Mussolini câte un automobil, după ce au câștigat campionatul mondial...

— Atât de mult te pasionează idealul unei mașini?

— Dacă ai ști ce mult râvnesc eu o mașină... Dar tot o să am eu odată și odată un Chrysler elegant, cu care am să mă plimb de colo până colo... Strâng bani și-mi cumpăr o mașină. Am și învățat să conduc...

— Alt ideal n'ai Binduț? De-o pildă să te însori?

— Dacă și ăsta se mai numește ideal!...

Intr'un târziu, am pus la sac interview-ul și ne-am așezat la o șuetă de toate zilele. Cu anecdote, cu cancanuri, cu glume... Apoi, inevitabil, a alunecat vorba la matchul de o doua zi, cu Venus.

— Să nu care cumva să pierdeți matchul! exclamă Gigi Demetriu. Păcat de punctele voastre și păcat de primele mele...

— Primele tale? Ce fel de prime? îl chestionez, nedumerit, pe Gigi Demetriu.

— Uite-le...

11 fotolii în banca I-a la Alhambra!... Și un permanent la... culise pentru Dobay...

...Și s'au mirat unii că a doua zi Ripensia a bătut cu 2—0 pe Venus!..

Jack Berariu

Echipa «Tinerimea Română» în care s'a făcut remarcat pentru prima oară Bindea al treilea din stânga